

Arrest

nr. 67 116 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 april 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juli 2011 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. JANSSENS en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster vraagt op 8 november 2001 een visum kort verblijf aan. Op 20 maart 2002 legt verzoekster een aankomstverklaring af, waarbij zij in het bezit is van een geldig paspoort met een visum C geldig van 26 februari 2002 tot 11 juni 2002. Op 8 augustus 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 augustus 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Verzoekster actualiseert haar dossier op 29 oktober 2009, 20 september 2010 en op 3 november 2010.

Op 6 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 7 juli 2011. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.08.2009 en aanvullingen d.d. 29.10.2009, 20.09.2010 en 03.11.2010 die werden ingediend door :

B.H. (...)

geboren op (...) te D.B.S. (...)

M.M.B. (...)

geboren op (...) te T. (...)

nationaliteit: Marokko

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene wilt zich beroepen op de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19.07.2009, maar betrokkene heeft noch een periode van wettig verblijf gehad voor 18.03.2008 of noch voor deze datum geloofwaardige pogingen ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen. De advocaat van betrokkene verwijst naar de aankomstverklaring van betrokkene als haar wettig verblijf of poging tot het bekomen van een wettig verblijf voor 18.03.2008 zoals in de instructie van 19 juli 2009 wordt gesteld. Deze instructie vermeldt echter duidelijk dat “elk verblijf in aanmerking komt dat gedekt wordt door een wettelijk afgegeven verblijfsdocument , behalve een toeristenvisum”. De aankomstverklaring werd afgegeven op basis van het C-visum van betrokkene, een visum voor kort verblijf, en aldus kan dit niet worden aanzien als een wettig verblijf of een poging tot het bekomen van een wettig verblijf voor 18.03.2008 zoals dit wordt omschreven in de ingeroepen instructie van 19.07.2009. Betrokkene kan zich niet dienstig beroepen op criterium 2.8A.

Betrokkene legt een contract voor van de firma Zebra Fashion, opgesteld op 15.09.2010 en 27.10.2010. Om voor criterium 2.8B in aanmerking te komen dient betrokkene echter een model-arbeidscontract voor te leggen bij de aanvraag of actualisatie die werd ingediend tijdens de periode van 15 september tot 15 december 2009. De instructies van 19.07.2009 vermelden immers het volgende: “Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen” en verder “In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009”. In het vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de vernietigde instructies wordt dit verder toegelicht: “Onder ‘in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8B’ moet worden verstaan, de aanvraag: die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld modelarbeitscontract zoals hierboven bedoeld (...)”. Aangezien de arbeidcontracten van betrokkene niet werd overgemaakt aan onze diensten bij de aanvraag tijdens de voorziene periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, komt betrokkene niet in aanmerking voor punt 2.8B van de vernietigde instructies.

Betrokkene wenst nog beroep te doen op het criterium andere prangende humanitaire situaties, maar verzuimt om te verduidelijken wat die prangende humanitaire situatie dan wel moge zijn.

Het feit dat betrokkene in België verblijft, Nederlandse les heeft gevolgd, werkwilgig is, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als

een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst voor haar en haar zoon geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat het aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat de Raad van State gesteld heeft dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft. (Raad van State, arrest nr. 100.509 van 31.10.2001)

Het feit dat haar zoon hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een grond voor regularisatie daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster zet haar middel als volgt uiteen:

"1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wel afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Daarnaast is de motivering stereotiep en gestandaardiseerd. De summier gegeven motivering in de beslissing, kan van toepassing zijn op iedere persoon die een dergelijke beslissing krijgt. Nergens blijkt dat het specifiek op hem van toepassing is. Enkel de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij vermeldt in de beslissing, geven hier uitsluitend over. Het valt verzoekster tevens op dat de Dienst Vreemdelingenzaken steeds over 'hij', dus een man heeft, daar waar verzoekster een vrouw is.

De redenen, welke in de bestreden beslissing worden opgesomd maken evenwel een schending uit van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen. Zo heeft verzoekster een aanvraag ingediend teneinde een verblijfsvergunning te bekomen op grond van artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980. Verzoekster heeft op 27.10.2010 een arbeidsovereenkomst afgesloten met de NV (...) (zie stuk 2). Verzoekster heeft dit onmiddellijk overgemaakt aan haar raadsman, welke deze arbeidsovereenkomst heeft gefaxt op

3.11.2010 aan de Dienst Vreemdelingenzaken (zie stuk 3). Per aangetekend schrijven van 9.11.2010 werd dit nogmaals aan de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt (zie stuk 4). Pas op 6.4.2011 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een antwoord gegeven, waarbij de Dienst Vreemdelingenzaken in haar antwoord verwijst naar de door verzoekster aangebrachte arbeidsovereenkomst, doch waar inhoudelijk niets over deze arbeidsovereenkomst wordt gezegd, noch geantwoord. De Dienst Vreemdelingenzaken beperkt er zich mee te stellen dat deze arbeidsovereenkomst samen met het verzoek overeenkomstig art. 9 bis van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van de richtlijn van 19 juli 2009 binnen de 3 maanden vanaf 15 september 2009, zodat ze de ingediende arbeidsovereenkomst niet in aanmerking wil nemen.

Vooreerst merkt verzoekster op dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich steunt op een Vademecum dat werd opgesteld ter verduidelijking van de instructie. De ongegrondverklaring is dus geenszins gebaseerd op enige wet, noch minder op de richtlijn van 19.7.2009.

De Dienst Vreemdelingenzaken baseert zich op een Vademecum waarvan geenszins is aangetoond dat dit gelijktijdig met de richtlijn is kenbaar gemaakt, noch minder hoe verzoekster dit Vademecum kon kennen. Op geen enkele wijze is de lezing van een Vademecum een afdwingbare rechtsregel. Verzoekster verwijt de Dienst Vreemdelingenzaken een te streng oordeel. Verzoekster beschikt niet over een verblijfsvergunning en werkgever zijn dan ook niet geneigd, in tijden van crisis een werknemer aan te werven waarover het aanwervingstijdstip zeer onzeker is. Drie maanden om een arbeidsovereenkomst te vinden is dan ook bijzonder kort en de periode van drie maanden is nergens opgelegd in de wet. Verzoekster heeft een klacht bij de Stafhouder tegen haar vroegere raadsman ingediend omdat deze haar niet naar behoren heeft ingelicht omtrent het feit dat de arbeidsovereenkomst voor 15.12.2009 had dienen ingediend te worden (zie stuk 5).

Gezien het ontbreken van enige motivering is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom het verblijfsrecht van verzoekende partij wordt geweigerd. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. In nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

"De verwerende partij merkt vooreerst op dat zij niet inziet hoe artikel 8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 geschonden kan zijn, nu de bestreden beslissing niet genomen werd in toepassing van dit artikel. Verder laat de verwerende partij gelden dat de beschouwingen in het middel nopens art. 7 en art. 8 van de Wet dd. 15.12.1980, blijken betrekking te hebben op het bevel om het grondgebied te verlaten, hetwelk geenszins het voorwerp uitmaakt van onderhavige procedure. De bestreden beslissing is volgens het verzoekschrift: Beslissing dd. 6 april 2011 waarbij een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 ongegrond werd verklaard"

Zo stelt verzoekster in het middel dat de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens moet vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen invoeren. Onderhavige procedure is echter — volgens het inleidende verzoekschrift — niet gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden akte, zijn niet ontvankelijk (R.v.St. nr. 45.181, 8.12.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.)

Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoeksters inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing. De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994. Arr. R.v.St. 1994, z.p.). De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.;

Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoekster toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag 9 bis onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd. Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd. Verzoeksters uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen temeer nu verzoeksters beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels. Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoeksters enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoekster kan evenmin gevolgd worden waar zij poogt voor te houden dat de motivering stereotiep is en om die reden ontoereikend zou zijn. Immers dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing de specifieke situatie behandelt waarin verzoekster zich bevindt, met name dat zij beroep wenst te doen op criterium 2.8A en B van de instructies van 19.07.2009 van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, doch zij niet voldoet aan de voorwaarden.

Verzoekster kan dan ook niet dienstig voorhouden dat 'nergens blijkt dat het specifiek op haar van toepassing is'. Tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006. nr. 164.171. RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Verzoekster uit verder kritiek op de motivering van de bestreden beslissing m.b.t. het criterium 2.8B dat als volgt luidt: "(...)".

Verzoeksters uiterst vage en summiere beschouwingen kunnen hieraan geen afbreuk doen. Verzoekster miskent immers de draagwijdte van de 'verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hierna het vademecum (www.kruispuntmi.be/uploadedFiles/Vreemdelingenrecht/Vademecum21september.pdf). Vooreerst blijkt uit de titel van het vademecum dd. 21 september 2009 dat het duidelijk gaat om verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet. 'De verduidelijkingen in dit vademecum zijn bedoeld om de instructie van 19 juli 2009 beter te helpen begrijpen'. Dit vademecum werd net opgesteld teneinde aan de vreemdelingen die een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis wensen in te dienen / aan te vullen te verduidelijken hoe de uitgevaardigde beleidslijnen in concreto door de bevoegde staatssecretaris binnen de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid zullen worden toegepast. Indien men aldus een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de Vreemdelingenwet wenste in te dienen, gebruik makende van de instructie van 19.07.2009, diende de betrokkene nazicht te doen van het voormelde vademecum teneinde voldoende op de hoogte te zijn van de concrete voorwaarden. De verwerende partij laat gelden dat in de instructie dd. 19.07.2009 duidelijk wordt gesteld dat:

"Voor aanvragen ingediend 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009 zal ook de vreemdeling met een duurzame lokale verankering in België in aanmerking komen."

"In de gevallen bedoeld in 2.8, dient dit te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf datum van 15 september 2009."

En dat het vademecum bij de instructies van 17.09.2009 uitdrukkelijk wordt verduidelijkt dat, opdat de vreemdeling zich kan beroepen op punt 2.8B van de instructies, hij aan volgende voorwaarden dient te voldoen:

"1. De Dienst Vreemdelingenzaken onderzoekt de aanvraag en bepaalt of deze in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8. B. Onder «in aanmerking kan worden genomen op basis van punt 2.8.B» moet worden verstaan, de aanvraag:

die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat, waaronder de kopie van het behoorlijk ingevuld modelarbeidscontract zoals hierboven bedoeld; en (...)".

Blijkens de instructie en het vademecum met verduidelijkingen blijkt onbetwistbaar dat opdat het arbeidscontract in aanmerking kan worden genomen, het voor te leggen arbeidscontract een modelarbeidscontract moet zijn, toegevoegd tijdens de periode van 15 09 - 15 12 2009. Het door verzoekster voorgelegde arbeidscontract voldoet evenwel niet aan deze voorwaarden, gezien het dateert van 15.09.2010 en 27.10.2010. Bij gevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat verzoekster niet gemachtigd kon worden tot

verblijf op grond het criterium 2.8B. Deze motivering is volstrekt in overeenstemming met het bepaalde in de instructie en vademecum met verduidelijkingen.

De instructie, noch het vademecum spreekt van een expliciete datum waarop het contract moet zijn opgesteld, doch het contract moet zijn opgesteld volgens het model en het tevens moet zijn gevoegd in de periode van 15.09.2009 — 15.12.2009. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. De verwerende partij merkt overigens nog op dat verzoekster niet ernstig is waar zij beweert dat niet is aangetoond dat voormeld vademecum gelijktijdig met de richtlijn kenbaar is gemaakt, noch minder hoe verzoekster dit kon kennen. Verzoekster heeft bij haar actualisatie dd. 29.10.2009 immers gebruik gemaakt van het model van aanvraagformulier dat als bijlage is gevoegd aan het vademecum. Door een klacht in te dienen tegen haar vorige advocaat om reden dat hij haar niet had ingelicht van het feit dat de arbeidsovereenkomst moet gevoegd zijn tussen 15.09 en 15.12.2009 erkent verzoekster bovendien impliciet in haar verzoekschrift dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een terechte beslissing heeft genomen.

De verwerende partij verwijst volledigheidshalve nog naar het gegeven dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid bij de beoordeling van de vraag of aan verzoeker een machtiging tot verblijf kan worden toegekend, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

“De toepassing van het artikel 9, derde lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.8-17, 15 februari 2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn, zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven, desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid beschikt inderdaad over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

Het komt uiteraard niet aan verzoekster toe deze instructies zelf uit te breiden door te stellen dat zij geen model arbeidsovereenkomst dient voor te leggen binnen de termijn van 15.09 en 15.12.2009.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en is niet bevoegd zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

Aangezien verzoekster een feitelijke herbeoordeling beoogt, kan haar middel niet worden aangenomen.”

2.3. Waar verzoekster de schending aanvoert van de motiveringsplicht merkt de Raad op dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen worden gelezen. Er wordt immers verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en geduid dat de door verzoekster aangehaalde redenen waarom zij meent in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf niet worden aanvaard. Voor elk van de door verzoekster in haar aanvraag aangevoerde argumenten motiveert verweerder waarom hij meent dat het niet in aanmerking kan worden genomen voor een machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing gaat aldus in op de door verzoekster aangehaalde elementen en neergelegde bewijsstukken. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat enkel uit de persoonlijke gegevens van de verzoekende partij zou kunnen worden afgeleid dat de bestreden beslissing op haar van toepassing is. Uit het feit dat de beslissing spreekt over “hij”, kan evenmin worden afgeleid dat de bestreden beslissing niet over verzoekster zou gaan, nu dit duidelijk voortvloeit uit de neutrale woordkeuze van verweerder die het heeft over “de betrokkene”. Verzoekster kan ook niet in redelijkheid twijfelen aan het feit dat de bestreden beslissing aan haar gericht is en op haar van toepassing is, nu concreet op haar situatie wordt ingegaan en haar naam, geboortedatum, geboorteplaats, nationaliteit en verblijfplaats evenals die van haar zoon in de bestreden beslissing worden vermeld. Verzoekster kan derhalve evenmin voorhouden dat de motivering stereotiep of gestandaardiseerd is. Daarenboven dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). Ook het feit dat de motivering summier is, laat niet toe te besluiten dat niet is voldaan aan

de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoekster lijkt nog te willen aangeven dat een ruimere motiveringsplicht voortvloeit uit artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft evenwel betrekking op beslissingen die zijn genomen met toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, terwijl de bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De verwijzing naar de artikelen 7 en 8 van de Vreemdelingenwet is in voorliggende zaak dan ook niet dienstig.

Waar verzoekster betoogt het niet eens te zijn met de motieven dat de arbeidsovereenkomst samen met het verzoek overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in toepassing van de richtlijn van 19 juli 2009 binnen de drie maanden vanaf 15 september 2009, diende te worden ingediend, zodat de ingediende arbeidsovereenkomst niet in aanmerking kan worden genomen, voert verzoekster eerder de schending van de materiële motiveringsplicht aan. *In casu* dient deze te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. Verweerder wijst in zijn nota met opmerkingen dan ook terecht op zijn ruime discretionaire bevoegdheid. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft evenwel zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen, waaronder de *“Instructie m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de vreemdelingenwet.”*

Verweerder stelt in de bestreden beslissing terecht dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. Partijen die beide naar deze beleidsinstructie verwijzen, betwisten deze vaststelling niet.

De Raad merkt op dat in de beleidsrichtlijn van 19 juli 2009 is gesteld dat indien een vreemdeling een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indient of actualiseert gedurende een termijn van *“3 maanden te rekenen vanaf de datum van 15 september 2009”*, er ook rekening zal worden gehouden met zijn *“duurzame lokale verankering”*. In voorliggende zaak is het niet betwist dat verzoekster binnen de termijn van drie maanden te rekenen vanaf 15 september 2009, en meer specifiek bij schrijven van 29 oktober 2009, haar aanvraag van 3 augustus 2009 tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging

actualiseerde. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt verder dat verzoekster in dit schrijven uitdrukkelijk heeft verwezen naar voormelde beleidsrichtlijn en stukken aanbracht teneinde aan te tonen dat zij *“duurzaam lokaal verankerd”* is in België. Verzoekster betoogde meer specifiek zich in een situatie te bevinden zoals voorzien in punt 2.8.A en 2.8B van de beleidsrichtlijn en voegde bij haar aanvraag documenten teneinde aan te tonen dat zij sedert 2002 ononderbroken in België verblijft met haar zoon. Zij gaf aan dat haar zoon reeds jaren in België schoolloopt en goede resultaten haalt en dat ook zij de nodige inspanningen deed om zich te integreren, waarbij ze wees op haar opleiding Nederlands, haar vrijwilligerswerk, haar werkbereidheid en belofte tot aanwerving. Uit de bestreden beslissing en het verzoekschrift blijkt dat er enkel omtrent de toepassing van punt 2.8.B betwisting bestaat, zodat de Raad zich hiertoe kan beperken.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat, gezien hetgeen bepaald is in de instructie van 19 juli 2009 en een *“vademecum”*, verzoekster niet in aanmerking komt voor punt 2.8B van de vernietigde instructies. Hij motiveert dat verzoekster niet alle overtuigingsstukken die toelaten vast te stellen dat zij zich effectief in een situatie bevindt zoals omschreven in punt 2.8B van de beleidsrichtlijn heeft ingediend in de periode tussen 15 september 2009 en 15 december 2009. Met name het arbeidscontract werd pas overgemaakt na de voorziene periode van 15 september 2009 tot 15 december 2009.

De Raad merkt evenwel op dat noch uit de instructie van 29 juli 2009, noch uit het in de bestreden beslissing opgenomen citaat van het niet aan de Raad meegedeelde *“vademecum”* kan afgeleid worden dat een aanvraag om machtiging tot verblijf die door een vreemdeling werd ingediend tussen 15 september 2009 en 15 december 2009, niet overeenkomstig de beleidsrichtlijnen van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dient behandeld te worden louter omdat één van de overtuigingsstukken die vereist zijn om aan te tonen dat de aanvrager zich in een situatie bevindt zoals omschreven onder punt 2.8B van de instructie pas na het verstrijken van voormelde periode, doch ruim voor de behandeling van de aanvraag, werd ingediend. *In casu* werd het arbeidscontract op 20 september 2010 en op 3 november 2010 bijgebracht en werd de bestreden beslissing genomen op 9 april 2011.

Onder punt 2.8 van de instructie is voorzien dat *“de aanvragen”* moeten worden ingediend binnen een termijn van drie maanden te rekenen vanaf 15 september 2009, doch wordt niets gesteld over het tijdstip waarop de overtuigingsstukken bij de aanvraag kunnen worden gevoegd.

In fine van de instructie van 19 juli 2009 is voorts enkel bepaald dat vreemdelingen die reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend hadden geen nieuwe aanvraag hoefden in te dienen om te kunnen genieten van de bepalingen van de instructie, maar wel *“de mogelijkheid”* hadden om hun aanvraag aan te vullen. Hierbij werd toegelicht dat *“in de gevallen bedoeld in 2.8 [dit diende] te gebeuren binnen de 3 maanden te rekenen vanaf de datum van 15 september 2009.”* Verzoekster bevond zich in dit laatste beschreven geval nu zij reeds een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op 3 augustus 2009 en zij haar aanvraag actualiseerde op 29 oktober 2009. De Raad merkt op dat uit de lezing van de beleidsinstructie niet blijkt dat ‘achteraf’ aanvullingen van ontbrekende stukken automatisch leidt tot de vaststelling of de *“sanctie”* dat de *“betrokkene niet in aanmerking [komt] voor punt 2.8B van de vernietigde instructies.”* Een lezing zoals voorgestaan door verweerder zou bovendien impliceren dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zou kunnen beslissen te weigeren bepaalde bewijsstukken bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf te betrekken. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een dergelijke bevoegdheid echter niet afgeleid worden en verweerder blijft in gebreke een andere wettelijke grondslag aan te brengen waaruit deze bevoegdheid zou kunnen worden gededuceerd.

Uit het citaat van het *vademecum* dat in de bestreden beslissing is opgenomen en waar ook verweerder in zijn nota met opmerkingen naar verwijst en waarvan verweerder meent dat verzoekster hier kennis van had, leert de Raad dat *“om in aanmerking genomen te worden op basis van punt 2.8B”* er sprake moet zijn van een aanvraag *“die ingediend werd tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 en die alle nodige documenten bevat.”* Verweerder geeft derhalve zelf aan dat er sprake is van twee cumulatieve voorwaarden, waarbij enkel voor de eerste voorwaarde een tijds kader is bepaald. Los van de vraag of het *vademecum* enige juridische waarde heeft, kan verweerder in de stelling dat de beleidsrichtlijn vervat in punt 2.8B van de instructie van 19 juli 2009 niet toegepast wordt op aanvragen waarbij de nodige documenten niet tussen 15 september 2009 en 15 december 2009 werden ingediend, niet worden gevolgd.

Ook met betrekking tot het betoog van verweerder waarbij hij stelt dat ingevolge de klacht tegen haar vorige advocaat verzoekster impliciet erkent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een terechte beslissing heeft genomen, kan hij niet worden gevolgd. Verzoekster geeft in haar verzoekschrift aan het niet eens te zijn met de motivering dat er geen rekening kan worden gehouden met haar arbeidscontract louter omdat dit buiten de gestelde periode werd ingediend. Zij meent dat verweerder onterecht niet is ingegaan op haar arbeidscontract. In de klacht die zij indiende tegen haar voormalig advocaat en die zich ook in het administratief bevindt, stelt verzoekster *“uit de motivering van ibz ben ik te weten gekomen dat het modelcontract niet tijdens de voorziene periode werd ingediend ne kom ik dus hierdoor niet in aanmerking van criteria 2.8.B (...)”*. Verzoekster heeft aldus naar aanleiding van de bestreden beslissing een klacht ingediend tegen haar voormalig raadsman. Evenwel diende zij samen met haar nieuwe raadsman ook een beroep in tegen de bestreden beslissing en meer specifiek tegen de motivering dat het arbeidscontract te laat zou zijn ingediend.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat verweerder, door een beleidsinstructie toe te passen op een wijze die geen steun vindt in de bewoordingen van deze instructie en die daarenboven niet verenigbaar is met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en door te weigeren om een door verzoekster aangebracht overtuigingsstuk inhoudelijk bij de beoordeling van een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd, te betrekken, de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerde middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

Het enig middel is in die mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 6 april 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN